

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

HEIDI RICE

Geras, blogas ir pašėlęs

9,99 Lt / 2014 kovas – balandis

Knjau.lt

Heidi Rice
(Heidi Rais)

GERAS, BLOGAS IR PAŠĒLĒS

Romanas

Versta iš Heidi Rice, *The Good, The Bad and The Wild*, 2012

© Heidi Rice, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-841-6

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“ prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

- Dabar neatsigręžk, bet jis čia, tiesiai už mūsų.

Kai senos koledžo draugužės Tesos šnabždesys nutraukė mandagų pokalbį ir šampano taurių dzingsėjimą San Fransisko meno galerijoje, Evos Redmond širdis pašoko iki pat gerklės.

- Tu įsitikinusi?

Tesa žvilgtelėjo pro dešinį Evos petį.

- Aukštas? Taip. - Ji linktelėjo. - Tamsaus gymio? Taip. Gražus? Taip. Vienintelis nevilkintis kostiumo? Taip. - Nusišypsojo Evai. - Tai tikrai tavo maištingasis scenaristas. - Tesa vėl dirstelėjo Evai už nugaros. - Tau sekasi. Jis ne tik vienas, bet dar ir seksualsnis nei nuotraukoje.

Eva bukai įsispoksojo į šešių pėdų kvadratinę drobę priešais - paveikslas vadinosi *Jausmų sprogimas*, tačiau jos nepatyrusiai akiai tai labiau priminė sprogimą dažų fabrike - ir nuriėjo nuogastavimų kamuolį, kuris gniaužė gerklę nuo tada, kai tą rytą įlipo į lėktuvą Hitrou oro uoste.

Žinojimas, kad vyras, dėl kurio nukeliavo penkis tūkstančius mylių, stovi už penkių pėdų, vertė jaustis taip, tarsi mėgintų nuryti akmenį.

- Puikumėlis, - sumurmėjo Eva.

Tesa nusijuokė ir ją kumštelėjo.

- Pasistenk neatrodyti tokia patenkinta.

- Kodėl turėčiau būti patenkinta? - sušnabždėjo Eva įsitikinusi, kad Niko Delisantro seksualumas čia niekuo dėtas. O kad jis būtų nuobodus akademikas. Gal ir nuobodu, tačiau nuobodumas turi savų pranašumų.

- O kodėl neturėtum? - atrėmė Tesa. - Manau, kad pranešusi karštam vaikinui, jog jis yra didžiulio nekilnojamojo turto Italijoje paveldėtojas, niekam nepakenksi.

Eva kilniai atsispyrė pagundai žvilgtelėti per petį.

- Taip, bet aš - tai ne tu, ar ne? - sausai paklausė draugės.

Apsivilkusi pečius apnuoginančią ledo mėlynumo suknią ir šešių colių dizainerio sukurtus aukštakulnius Tesa atrodė elegantiška, liekna ir be galo pasitikinti savimi - tarsi San Fransisko Sąjungos aikštės galerijos atidarymo šventėje jaustųsi kaip namie. Per pastaruosius tre-

jus metus JAV Tesa susikūrė nepriekaištingą renginių organizatorės reputaciją ir net universitete sugebėdavo ištrūkti į Angliją. Tuo metu Eva laiką leido įkišusi nosį į apdulkėjusius, senus Kembridžo dokumentus ir kompiuterių duomenis. Ji negalėjo gražiais žodžiais išgelbėti savo gyvenimo – ir niekada nesijautė svetimesnė nei tarp šių gražių žmonių, kurie bendravimą pavertė meno forma.

Pripažinimas giliai viduje privertė pasijausti vieniša. Eva nuvijo šią mintį. Ji ne vieniša; jos gyvenimas toks, kokio norėjo. Ramus, saugus, patogus. Tik, deja, prieš dvi dienas viršininkas Henris Krenšeivas liepė leistis į kelionę per pusę žemės rutulio, kad būtų viešai pažeminta.

– Negaliu tiesiog priėti ir pasakyti, kad jis Alegrijos kunigaikščio vaikaitis. Taip pat turėsiu pranešti, kad žmogus, kurį jis visą gyvenimą laikė biologiniu tėvu, nėra tikrasis jo tėvas. – Eva įsitempė pagalvojusi, kad turės kalbėti apie tokius intymius dalykus su nepažįstamuoju. Velniskai seksualiu nepažįstamuoju, kuris ramiausiai ignoravo visus jos mėnesį trukusius mėginimus susisiekti. – Nereikėjo leistis į kalbamai susitikti su juo čia. Taip nedera.

Tesa gūžtelėjo pečiais.

- Paprašyk ne iškart. Pirma su juo pafliirtuok. Neabejoju, bus daug sukalbamesnis.

Eva tuo abejojo. Ji nemokėjo flirtuoti, o šis vyrukas buvo tikras meistras. Tai vienas iš dalykų, kuriuos sužinojo per ilgą tyrimą apie svarbų įmonės klientą, Nikolą Karminą Delisantrą - vyrą, kuris beveik garantuotai buvo neteisėtas vaikaitis, už kurio radimą donas Vinčenzas Palatinas Vitorijus Savargas De Rossis, Alegrijos kunigaikštis, pasiūlė didžiulius pinigus.

Sausi Delisantro gyvenimo faktai labai mažai sakė apie jo asmenybę - pabėgėlis iš Šiaurės Londono Holivude tapo sėkmingu scenaristu, apsigyveno San Fransiske ir prieš penkerius metus parašė sėkmingiausio dešimtmečio filmo scenarijų - išskyrus tai, kad turėjo didžiulį pasisekimą tarp moterų ir saugojo savo privatumą kaip vanagas.

- Dabar gali žvilgtelėti ir pamatyti, kas tavęs laukia. - Tesa parodė šampano taure. - Keitė Elmsli užspeitė jį į kampa, - užbaigė ji paminėdama išdidžią ir atkaklią galerijos savininę, su kuria jos anksčiau pasisveikino.

Mėgindama kvėpuoti lygiai Eva apsisuko. Plaučiai sustingo, gurkštelėjus kokteilio su šampanu pasišiaušė plaukeliai ant sprando.

Čia blogiau, nei ji manė.

Apžiūrinėdama už dešimties pėdų stovintį vyrą Eva suprato, kad ne tik nuplaukė per galiai – jai kilo grėsmė paskęsti.

Tesa teisi. Prastos kokybės nuotraukoje, kurią sugebėjo rasti internete, jis atrodė ne visai taip.

Nė viena žmogiška būtybė neturėjo teisės būti tokia tobula. Tankūs, banguoti, tamsiai rudi plaukai lietė trinto odinio švarko, kuris derėjo prie plono juodo megztinio ir džinsų, apykaklę. Kampuoti, atsikišę skruostikauliai, įdegusi oda, pabrėžianti itališką gymį, ir ištreniruotas, raumeningas daugiau nei šešių pėdų kūnas išskyrė jį iš nuobodžios, vietinių įžymybių ir garbingų žmonių minios. Paslaptingas, juodbrūvas vyriškas grožis traukė moterų žvilgsnius, ir ji nebuvo išimtis – stebėjo, kaip atsipalaidavęs vyrukas stovi pasirėmęs į plikų plytų koloną, o galerijos savininkė jausmingai klega greta. Žinoma, seksualus, velniškai patrauklus, sėkmingas, tačiau truputį pavojingas Nikas Delisantras buvo tobulas vyro prototipas, kuris užtikrino savo rūšies išlikimą.

Eva atsiduso, nugara perbėgo šaltukas. Ji, priešingai, buvo moters prototipas, kuris užtikrino, kad rūšis išnyks. Jaunoji tyrėja, kurios

Žinios apie vyrus ir seksą apsiribojo keliais pasigrabaliojimais po studijų ir slapta aistra meilės romanams, ant kurių viršelių paprastai būdavo pusnuogiai vyrukai įspūdingais raumenimis.

Eva vėl nususuko į *Jausmų sproginą*, žvilgsniui slystant Tesos paskolinta dizainerio suknele. Jos pačios jausmai virte virė.

- Nieko nebus, - sumurmėjo labiau sau nei draugei. - Atrodau juokingai.

Tamsiai raudono aksomo drabužis skeltu sijonu ir atvira iškirpte ant draugės būtų atrodęs įspūdingai, tačiau Eva buvo dviem coliais žemesnė ir keliais coliais apvalesnė per krūtinę. Kai įsispraudė į šią suknelę prieš valandą, džiaugėsi, tačiau dabar jautėsi kaip apgavikė.

Ji nebuvo viena iš tų pribloškiančių vargšelių ilgomis, plėvesuojančiomis suknelėmis, kurios sugebėtų parklupdyti plėšikų piratų kapitoną. Ji rizikuoti nemėgstanti ir nekalta dvidešimt ketverių metų jaunoji tyrėja.

Tesa ramindama uždėjo ranką Evai ant dilbio.

- Neatrodai juokingai. Atrodai geidulingai.

Eva susikryžiavo rankas ant krūtinės.

- Rodyti jam savo krūtis - ne pati tinkamiaus-

sia taktika, - tarė ji, su kiekviena sekunde jausdamasi vis nesmagiau.

- Rytoj ryte turėčiau nueiti į jo agento biurą ir susitarti dėl susitikimo. - Toks buvo saugus, protingas Evos planas, kol per savo pažintis Tesa išsiaiškino, kad Nikas Delisantras šįvakar dalyvaus atidarymo iškilmėse ir pasirūpino, kad jos gautų kvietimus.

- Kai reikalas susijęs su vyrais, tarpelis tarp krūtų visada gerai, - patikino Tesa. - Pati sakei, kad šis darbas labai svarbus. Jei tas agentas tau atsakys, ką pasakysi savo viršininkui?

Eva nežinojo, ką atsakyti. Ponas Krenšeivas aiškiai pasakė, kad *Roots Registry* labai vertina De Rosio užsakymą, ir, jei Eva dingusį paveldėtoją pristatys anksčiau nei kitos kompanijas, kurias taip pat pasamdė kunigaikštis, jos lauks paaukštinimas.

Tai buvo stipri paskata. Eva dievino savo darbą su dienoraščių, gimimo, santuokos ir mirties liudijimų tyrinėjimais, dažnai leisdavo įsivaizduoti prieš kelis amžius gyventus gyvenimus - jų aistras ir skausmą, triumfą ir tragedijas. O paaukštinimas, dėl kurio taip stengėsi, pagaliau suteiks išsvajotą saugumo jausmą.

Tesa ištempė kaklą ir žvilgtelėjo Evai už nu-

garos.

- Panašu, kad jis atsikratė Keitės, - tęsė ji. - Eik. - Kumštelėjo Evą alkūne. - Prasuk pro jį pakeliui prie baro. Visa kita padarys suknelė.

- O jei ne? - įsitempusi paklausė Eva nežinodama, ar gali pasitikėti atvira suknele.

Tesa gūžtelėjo pečiais.

- Tada nieko neprarasi. Grįšime pas mane ir sugalvosime planą B nuobodžiam rytojui.

- Gerai. - Eva negiliai įkvėpė. Jautėsi taip, tarsi turėtų žygiuoti podiumu vienais apatiniais. - Praeisiu pro jį pakeliui į tualetą. - Ne-jau taip sunku? - O paskui nešdinsimės.

Ji paliko Tesai tuščią šampano taurę ir drebančiomis rankomis perbraukė per prabangų aksomą. Mėginant susikaupti, kad su keturių colių aukštakulniais, kuriuos taip pat buvo pasiskolinusi iš Tesos, neišsidrėbtų ant grindų, minkšta gundanti medžiaga slydo šlaunimis. Praeidama dirstelėjo į jį. Buvo visiškai tikra, kad jis jos net nepastebėjo. Ir sustingo.

Šokolado spalvos akys sunkiais vokais, įžūlios ir akiplėšiškos kaip jis pats, sugavo jos žvilgsnį ir nepaleido. Kaip mirażas prieš akis sumirgėjo Reifo piratų kapitono iš jos mėgstamo suskaityto romano atvaizdas. Eva virpė-

dama iškvėpė ir atsisuko pakerėta geltonų taškelių jo rainelėse, su kuriais žaidė šviesa. Spalva buvo pribloškianti ir kartu labai pažįstama. Tą patį atspalvį ji matė tada, kai kuni-gaikštis atvyko į jų biurą Londone perduoti mirusio sūnaus dienoraščio.

Jo vaikaičio lūpos kilstelėjo, tarsi būtų išgirdęs kokį juokelį, o žvilgsnis nuslydo žemyn. Evos širdis daužėsi į šonkaulius kaip sunkiasvoris čempionas.

Tingiai vertinantis žvilgsnis slydo jos įjautrinta oda kaip glamonė, kol galiausiai jų akys vėl susitiko.

- Ar mes pažįstami? - paklausė jis prikimusiui, bet linksmu balsu, trumpos britiškos balsės pynėsi su lėta kalifornietiška tarsena.

Eva papurtė galvą, liežuvis tarsi prilipo prie gomurio.

- Tai kodėl kartu su drauge mane šnipinėjate?

Dieve, jo klausa antgamtinė.

Eva liovėsi kvėpavusi, tačiau sveikam protui įveikus paniką atsipalaidavo. Jis negalėjo jų girdėti, galerijoje buvo labai triukšminga. Tikriausiai pastebėjo, kad Tesa jį stebi. Ji buvo nelabai subtili.

- Nieko negalėjome padaryti, - tarė ji mėgin-dama sugalvoti protingą pasiteisinimą. - Tu daug įdomesnis nei menas.

- Iš tikrųjų? - Jis pakėlė vieną antakį, kvėpa-vimas padažnėjo. - Nežinau, ar tai komplimen-tas. Net vidurdienio telenovelė įdomesnė už šią parodą. - Įžūlų komentarą nulydėjo kandus tonas. - Kuo aš toks įdomus?

Evos kvėpavimas sulėtėjo ir jai ėmė svaigti galva.

Ar jis su ja flirtuoja?

- Tau čia ne vieta, - išmikčiojo ji. Tarsi iš nie-kur pilve ėmė plazdėti nekantrumo drugeliai. - Bet tu nori visur dalyvauti. Būti minios dalimi. Tai ir daro tave įdomų.

Jai baigus jo lūpos išsilenkė į smalsią šypse-ną ir kiek sušvelnino kampuotus bruožus.

Liaukis pamokslavusi, idiote. Kalbi kaip pro-fesorė.

Jis atsitiesė nuo kolonas leisdamas pastebėti, kad yra bent puse pėdos už ją aukštesnis - net su pasiskolintais aukštakulniais.

Pakėlęs ranką pasirėmė į koloną taip, kad kūnu užstotų juos nuo minios. Ji stovėjo pa-kankamai arti, kad užuostų kankinantį muilo, odos ir feromonų kvapą. Ir pamatytų baltą

pjautuvo formos randą ant barzdos plaukeliais apaugusio skruosto. Sąmonės pakraštelyje vėl šmėstelėjo fantazija apie piratą. Eva nuginė ją šalin, tačiau odą vis tiek užliejo karščio banga, o širdis ėmė daužytis nežmonišku greičiu.

- Visa tai supratai per kelias minutes? - paklausė jis.

Kaltė surakino gerklę.

Ne visai.

- Toks mano darbas, aš antropologė. Tyrinėju žmones ir jų elgesį. Kaip jie bendrauja socialinėje ir kultūrinėje erdvėje. - Tai nebuvo melas, tą ji galėjo įrodyti bakalauro diplomu.

- Antropologė. - Jis ištarė šį žodį pasimėgaudamas tarsi ragautų retą viskį. Vyras perliejo Evą žvilgsniu ir jos speneliai susispaudė į kietus skaudančius taškelius. - Dar niekada nebuvau sutikęs antropologės.

Nesutikai ir dabar, - pamanė ji ir nusuko akis į šalį. Tai buvo tobulas metas pasakyti jam tiesą - kad ji yra toji moteris, į kurios skambučius ir elektroninius laiškus niekas neatsakė ilgiau nei tris savaites. Tačiau, užuot pasinaudojusi galimybe ir tiesiog susitarusi dėl susitikimo, pilve pašėlusiai suplazdėjus drugeliams, ji sudvejojo....